

ÍNDEX

	<i>Plana</i>
La columna d'en Joan	2
Editorial	3
Activitats realitzades	4 i 5
Campament Social	6
Balaitous - 91.	7
Cresta del Diable.	8 a 10
Ascensió al Midi d'Ossau	11 i 12
Campaments d'Estiu.	
Reflexions sobre els campaments	I
Deu dies quasi inexplicables	II
Diari	III a VII
Excursió a les Salines. Diada	VIII
Ral.li. Pregó Olimpíades.	IX
El rap de la Colla.	X
Campaments.	XI i XII
XIV Travessada a les Gavarres.	13
BTT pel Pirineu Gironí	14 a 17
De quan el pare ha de fer el "yuppye" perquè el fill pugui fer el hippy	18
Servei de Català.	19
Una assemblea diferent	20
Els Premis Literaris	21
Bloc de Notes.	22
Esquí - Secció jove	23

Portada:

Pessebre que la Colla ha portat al cim del Puig Estela (Serra Cavallera) el dia 15 de desembre.
Foto J.C. Codolà.

Fotos:

Quim Carreras
Joan Carles Codolà
Jordi Presas
Joan Pinsach
Dolors Rubirola
Marta Miralles
Josep M. Bosch
Aventur-Sort

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca
Carrer de la Bisbal, 10
Apartat de Correus 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

NADAL 1991 - Any XIII - 3a. Època - Núm. 31

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A. - Cassà de la Selva
Dipòsit Legal GE - 957 / 83

VIA

Avanço, esgarrapant amb un càlcul intuïtiu, ara pujant una mà, ara l'altra, llavors un peu... M'aturo abans del cinquè, i m'ho penso. Massa; tant que mirant el buit que et xucla em revé aquell coragre que molts anys de pràctica haurien d'haver engolit ja. Amb termini cec, esbufego fins al petit replà i m'hi enganxo. Lligat ressegueixes part del meu pas errívol, t'agafes a les mateixes preses, i te'n surts més o menys com jo. Com pots.

No sé massa per què et vaig trucar, ni encara menys com t'he pogut arrencar de casa després de tants anys. Aquí, enmig d'aquestes bromes passants de la roca, em recordo d'una altra època de la nostra vida. Recuperant aquesta corda vella i resseca, un entelament melangiós em transporta als temps en què escalar i enfilarnos per muntanyes altives ens era més fàcil i gratuït. Podíem practicar més sovint, ens iniciàvem amb vocació devoradora a la tècnica de la pujada ferma, del camí ben petjat. El futur era exclusivament nostre, i els ideals compartits amb imatges sobreenteses semblava que eren eternals, immutables. I amb un immens marge d'acció per fer i desfer, per començar una via o abandonar-la, per parar o també recular. Sempre construïem il·lusions que es tornaven recíproques.

Amb aquesta sensible permanència dels records em retorno. Absort, gairebé ni t'escolto quan m'adono que encara conserves un deix d'aquell estil certament no gaire ortodox, però que et permetia situar-te en posició davant de les dificultats. M'acabes de dir que la teva ressenya ens indica que ja hem creuat la meitat de la ruta. Et perdo de vista i aguanto estoicament un cop de vent gèlid. Els dits em fan mal i busco el palpeig amb la roca tèbia. Si som a mitja via, d'ara endavant s'han acabat les escapatòries fàcils, les renunciés justificades i les marranades estratègiques. La sortida només pot ser per dalt, per la fi d'aquest vial costerut. Altrament, en ser únic, les possibilitats d'errar el camí ara són escasses. Tot s'estreny. Xemeneies, canals i fissures: una línia només. Tot just un traç que ens porta, escrit i dibuixat a la ressenya, ineluctable com la nostra agenda que ens guia i obliga més cada dia.

Ara em crides. Les evocacions de la nostra vella amistat s'esvaeixen com la mandrosa columna de fum d'aquest refugi pregon i perdut a la boscúria, sota aquesta grisor inflada del cel. Davant de la porta del soplug, al prat que clapissa el bosc, puc veure-les bé jugant amb els nens i la nena, mirant de tant en tant cap aquí. Menudes, hi descobreixo ara aquella gracilitat de la joventut.

Quan serem a dalt cridarem ben fort i ens sentiran i correran per acostar-se, i els nens també.

JOAN PINSACH